

Klagenemnda for miljøinformasjon

Anmodning om omgjøring av vedtak av 13.01.10 i sak 2009/05

Klager: Stopp trusselen mot allemannsretten!
v/ Dag R. Pettersen
Bjørnholt
1796 KORNSJØ

Innklaget: Glåmdal Tre AS
v/Mads Jensen
Lerkevegen 58
2209 KONGSVINGER

Klagenemnda for miljøinformasjon kom i sak 2009/05 til at Glåmdal Tre AS var forpliktet til å dokumentere den geografiske plasseringen av livsløpstrær som i henhold til Levende Skog-standarden var latt stå igjen etter en aktuell hogst. Glåmdal Tre AS (heretter kalt Glåmdal Tre) har i brev av 02.02.2010 krevd vedtaket omgjort under henvisning til at informasjonsplikten er pålagt feil virksomhet. Glåmdal Tre mener kravet skulle vært rettet mot skogeier.

Klager i sak 2009/05, Interessegruppa Stopp trusselen mot allemannsretten! ved Dag Ronny Pettersen (Interessegruppa) kommenterte omgjøringsbegjæringen i brev av 04.02.2010 og kom med ytterligere kommentarer i brev av 12.02.2010. Vedlagt brevet var kopi av miljørapportskjema for den konkrete hogsten, herunder kart over området og avviksrapport. Glåmdal Tre sendte inn ytterligere kommentarer til nemnda i brev av 15.02.2010.

Vedtaket i sak 2009/05 gjaldt krav om dokumentasjon av livsløpstrær etter hogst. Nemnda påla skogeier å gi informasjon om den geografiske plasseringen av de livsløpstrærne som skogeier pliktet å la stå igjen etter Levende Skog-standarden. I omgjøringssaken har begge parter uttalt seg i relasjon til den miljørapporten som utarbeides i forbindelse med hogst, hvor denne informasjonen er tatt inn. Ved vurderingen i omgjøringssaken tar nemnda derfor utgangspunkt i miljørapportskjemaet. Problemstillingen er om Glåmdal Tre kan pålegges å utlevere miljørapportskjemaet med opplysninger om gjenstående livsløpstrær m. v. etter den aktuelle hogsten.

Nemnda har fått tilsendt kopi av et miljørapportskjema. Skjemaet har overskriften "Miljørapport skogsdrift for planlegging og dokumentasjon av hogst". Øverst til høyre fremgår Glåmdal Tres logo. Del 1 er kalt "forarbeid" og rubrikkene gjelder informasjon om skogeier, område og miljøregistrering i området. Del 2 heter "Flerbrukshensyn" og gjelder spesielle forhold ved hogsten knyttet til biologisk mangfold (f.eks. tiurleik, døde trær, stier og friluftsområder, livsløpstrær m.v.). Det fremgår at avkrysning i del 2 skal samsvare med vedlagt kart. Del 3, "Tiltak" gjelder angivelse av hogstform og volum og i del 4 er det avsatt

et felt til "Forklaringer". I del 4 fremgår i punkt 20 "Underskrift og dato" og her er det et felt til signatur "før hogst" og et felt til signatur "etter hogst". I siste punkt skal skogbruksleder signere for at skjemaet er godkjent.

Glåmdal Tre har i sitt krav om omgjøring av vedtaket vist til at vedtaket er gjort på feil faktisk grunnlag og må omgjøres, jf forvaltningsloven § 35 første ledd bokstav c. Nemnda har i vedtaket feilaktig lagt til grunn at Glåmdal Tre er skogeier, og at det er skogeier som må utlevere informasjon om hogsten. Glåmdal Tre er ikke skogeier, men tømmerkjøper. I tillegg til å kjøpe tømmeret, er Glåmdal Tre ansvarlig for å foreta hogsten. I praksis leier selskapet inn en entreprenør som utfører hogsten, jf opplysninger på www.glomdaltre.no.

Glåmdal Tre anfører at informasjons- og kunnskapsplikten etter miljøinformasjonsloven §§ 9 og 16 hviler på den enkelte skogeier. Det er denne som er å anse som "virksomhet" etter loven og som et krav skal rettes mot. Etter skogbruksloven § 4 er det skogeier som er ansvarlig for å ha oversikt over miljøverdier og tiltak i skogen. Også etter forskrift om bærekraftig skogbruk og Levende Skog-standarden er det skogeier som er ansvarlig for å oppfylle pliktene.

I avtalen mellom Glåmdal Tre og skogeier kan det inngå at Glåmdal Tre skal skaffe entreprenør som gjennomfører hogsten og som skal fylle ut miljørapportskjemaet på vegne av skogeier. Dette er med andre ord en tjeneste som skogeier kjøper. Logo på miljørapporten har ingen betydning for vurderingen. Et klassisk oppdrag slik Glåmdal Tre har redegjort for i tilsvaret, er at Glåmdal Tre kjøper tømmeret fra skogeier før det er hogd. Deretter leier Glåmdal Tre inn en entreprenør som gjennomfører hogsten og fyller ut skjemaet etter gjennomført hogst (del 2 jf ovenfor). Etter dette kontrollerer Glåmdal Tre at hogsten er i samsvar med kravene etter Levende Skog-standarden og ISO 14001, som Glåmdal Tre er sertifisert etter. Etter dette er tømmeret klart til videresalg. Det inngås altså to kontrakter; en mellom skogeier og Glåmdal Tre og en mellom sistnevnte og entreprenøren.

Stopp trusselen mot allemannsretten! ved Dag Ronny Pettersen har i sine kommentarer vektlagt at det er sertifikatholder, her Glåmdal Tre, som eier skjemaet hvor informasjonen om gjenstående livsløpstrær finnes. Miljørapporten bærer skogeierandelslagets, oppkjøpers eller sertifikatholders navn og logo, ikke skogeiers. Det fremgår av skjemaet at skogeier og entreprenør skal ha hver sin kopi.

Glåmdal Tre kjøper virket på rot og sørger for hogst, miljømerking og videresalg. Det er da Glåmdal Tre som står nærmest til å utlevere opplysningene. Skogeier har i praksis ingenting med miljørapporten å gjøre. Det er sertifikatholder som iverksetter de tiltakene som får direkte påvirkning på miljøet. Det er også denne som har ansvaret for riktig rapportering. Sertifikatholder er ansvarlig for at hogsten skjer i samsvar med ISO 14001 og miljørapportskjemaet skal tjene som bevis for dette. Dette medfører at sertifikatholder, her Glåmdal Tre, er rett adressat for kravet.

Interessegruppa anfører videre at Glåmdal Tre har ansvaret for å dokumentere miljøverdiene på de eiendommer hvor de foretar hogst. Når Glåmdal Tre ikke bare planlegger hogsten, men også sørger for at den blir gjennomført, at virket blir miljømerket etter Levende Skog-standarden og ISO 14001 og solgt videre, må det være Glåmdal Tre som er riktig pliktsubjekt. Glåmdal Tre er ansvarlig sertifikatholder og ansvarlig virksomhet uavhengig av skogeier og skal derfor besvare informasjonskravet.

Nemnda må vektlegge at det skal være enkelt å få denne type miljøinformasjon. Innsyn i miljørapportene er avgjørende for miljøverneres arbeid, herunder for muligheten til å kontrollere at hogsten er i tråd med regelverket.

Klagenemnda for miljøinformasjons vurdering

Nemnda la i vedtak 2009/05 til grunn at Glåmdal Tre eide grunnen der hogsten foregikk. Dette var ikke riktig. Glåmdal Tre hadde kjøpt tømmeret fra skogeier og leid inn entreprenør til å utføre hogsten på skogeiers eiendom. Spørsmålet for nemnda i omgjøringssaken, når nemnda nå har de riktige opplysningene, er om vedtaket må omgjøres, eller om Glåmdal Tre likevel har plikt til å utlevere informasjon om hogsten, selv om de ikke er eier av skoggrunnen.

I omgjøringssaken har nemnda delt seg i et flertall og et mindretall.

Flertallet (Noer, Pihlstrøm og Skarning) viser til at Glåmdal Tres sentrale anførsel er at virksomheten ikke kan pålegges å utlevere informasjon om den omstridte hogsten fordi Glåmdal Tre ikke er eier av skogen. Klager må henvende seg til den enkelte skogeier/grunneier.

Nemnda har tidligere lagt til grunn at den som vil ha informasjon om forholdene knyttet til skog og hogst må henvende seg til skogeier. I sak 2009/03 mot Havass Skog BA konkluderte nemnda slik:

Kravet gjelder informasjon om konkrete forhold ved hogst, som tidspunkt for hogst, type hogst, areal m.v. Nemnda mener at krav om tilgjengeliggjøring av informasjon av denne typen må rettes til den enkelte virksomhet som er ansvarlig for den aktuelle hogsten. Som begrunnelse for dette viser nemnda til at miljøinformasjonslovens regler gjelder "forhold ved virksomheten", jf. mil. § 16. I følge www.havass.no er Havass Skog BA et andelslag og en næringsøkonomisk organisasjon som arbeider for å ivareta interessene til skogeierne langs Haldenvassdraget. Konkrete opplysninger om konkret hogst er derfor ikke forhold ved selve den virksomheten Havass Skog BA driver. Vilkåret etter mil. § 16 er dermed ikke oppfylt. Klager må henvende seg til den enkelte virksomhet med sitt krav.

I nærværende sak står Glåmdal Tre, etter det nemndas flertall forstår, i tilsvarende stilling som Havass Skog BA i ovennevnte sak, i den forstand at Glåmdal Tre/Havass ikke selv eier skogeiendommen, men er tømmerkjøper som har leid inn entreprenør til å besørge hogsten. Selv om det er visse forskjeller når det gjelder hva det kreves informasjon om i de to sakene, taler likevel løsningen i Havass-saken for at også kravet mot Glåmdal Tre må behandles på samme måte.

Utgangspunktet for vurderingen av om Glåmdal Tre kan pålegges å utlevere miljørapportskjemaet med informasjon om livsløpstrær m v, er miljøinformasjonsloven § 16 første ledd:

Enhver har rett til miljøinformasjon fra virksomhet nevnt i § 5 annet ledd om forhold ved virksomheten, herunder dens innsatsfaktorer og produkter, som kan medføre en ikke ubetydelig påvirkning på miljøet.

Det er ikke tvilsomt at Glåmdal Tre er en virksomhet etter loven. Det virksomheten må informere om er ”forhold ved virksomheten..(..)..som kan medføre en ikke ubetydelig påvirkning på miljøet.” Det fremgår av www.glomdaltre.no at Glåmdal Tre:

er et virkesomsetningsfirma som kjøper tømmer og massevirke direkte fra skogeiere og andre aktører i skogbruket. Vi omsetter ca. 130.000 m³ virke, vårt hovednedslagsfelt er langs Glomma fra Fredrikstad i sør til Rena i nord, vår hovedsamarbeidspartner på avvirking er Jørgensen Skog AS. Glåmdal Tre har et miljøstyringsystem som tilfredstiller kravene i NS-EN ISO 14001. Sertifikatet gjelder for følgende virksomhetsområder: Avvirking, kjøp og salg av tømmer i samsvar med Levende Skog-standarder standarder for et bærekraftig Norsk Skogbruk av 1998.

Basert på opplysningene og området for Glåmdal Tres sertifikat, legger nemndas flertall til grunn at kjerneområdet for virksomheten er kjøp av tømmer, avvirking av tømmer, i praksis ved hjelp av ekstern entreprenør (underleverandør), dokumentasjon og miljømerking av tømmer og salg av tømmer.

Forholdet mellom skogeier og Glåmdal Tre i denne saken illustrerer et prinsipielt problem, nemlig reguleringen av forholdet mellom oppdragsgiver og oppdragstaker. Slik miljøinformasjonsloven er bygd opp, mener nemndas flertall at det ikke er riktig å operere med noen fast sonndring mellom ansvaret avhengig av posisjon i dette bildet, men at det må vurderes konkret hvorvidt det er oppdragsgiver eller oppdragstaker – eller begge – som har informasjonsplikt i det enkelte tilfellet. Her vil en rekke faktorer være relevante i vurderingen, blant annet vil graden av profesjonalitet og nærhet til opplysningene få betydning.

Klagenemnda har hatt tilsvarende problemstillinger oppe i noen andre saker. I sak 2006/08 ble AF Decom pålagt å utlevere miljøinformasjon som selskapet hadde utarbeidet i forbindelse med opphugging av Ekofisktanken på oppdrag fra ConocoPhillips Skandinavia AS. Nemnda kom i denne saken til at AF Decom selv utførte en aktivitet som innebar kunnskapsplikt og at de måtte utlevere informasjonen selv om de kun var innleid for å utføre opphuggingen. Også avgjørelsene som gjaldt Det norske Veritas (2008/08) og Nemko (2008/09) berører spørsmålet. Nemnda kom i disse sakene til at revisjonsrapporter knyttet til skogbruk ikke var å anse som forhold ved DNV eller Nemkos virksomhet. Endelig vises til den tidligere nevnte saken hvor Havass Skog ikke ble ansett forpliktet til å utlevere informasjon om forhold vedrørende hogster m. v.

Glåmdal Tre har gjennom sin virksomhet en nærhet til de opplysningene som kreves idet det er Glåmdal Tre som leier inn entreprenør til å foreta hogsten og fyller ut miljørapportskjemaet. Glåmdal Tre er profesjonell innen avvirking av skog og har kompetanse når det gjelder hvilke miljøkrav som stilles og hvordan dette skal dokumenteres. Dette taler for at Glåmdal Tre har informasjonsplikt.

Dette kompliseres imidlertid ved at de opplysningene som etterspørres gjelder konkrete forhold på skogeiers eiendom. Spørsmål om hvor mange livsløpstrær som finnes på et område i skogen, eller om det er andre spesielt miljømessig viktige punkter i det området hvor det er hogd, er det mer naturlig å karakterisere som informasjon om den enkelte skogeiers eiendom og virksomhet enn som opplysninger om forhold ved Glåmdal Tre sin virksomhet.

Også av den underliggende standardavtalen som skogeier og tømmerkjøper normalt inngår ved slike oppdrag, går det fram at det er skogeiers ansvar at lover og miljøstandarder er fulgt.

Det er videre skogeiers ansvar etter kontrakten å ha kunnskap om miljøverdiene i skogen og informere tømmerkjøper om disse:

Skogeieren skal ha kjennskap til viktige, registrerte miljøverdier i egen skog, og gi relevant miljøinformasjon til den som utfører arbeid i skogen. Viktige miljøverdier omfatter bl.a. nøkkelbiotoper, rovfuglreir, forekomster av truede arter, leikområder for skogsfugl, freda og viktige kulturminner, og viktige friluftsområder (Miljøavtale utarbeidet av Glåmdal Tre punkt 2).

I avtalen mellom tømmerkjøper og skogsentreprenør avtales blant annet at hogsten skal utføres i samsvar med kravene til Levende Skog-standarden og at entreprenør utfører nødvendig dokumentasjon, slik at skogeier kan overholde dokumentasjonsplikten i forhold til Levende Skog-standarden. I avtalen mellom partene inngår å fylle ut skogeiers miljøskjema før og etter hogst. Skogeier kjøper med andre ord denne tjenesten av tømmerkjøper.

Glåmdal Tre har ikke selv noe lovpålagt ansvar for å ha opplysningene. Det forhold at Glåmdal Tre er ISO-sertifisert innebærer en viss rapporteringsplikt overfor sertifiseringsinstansen og miljødokumentasjon vil også ha betydning i forhold til miljømerking av tømmeret for videre salg. Dette er imidlertid i prinsippet frivillige forhold. Videre bruk av informasjonen vil være forankret i avtalen med skogeier. Glåmdal Tres ansvar ved hogsten følger av det underliggende avtaleforholdet mellom Glåmdal Tre og skogeieren som er et rent privatrettslig forhold uten direkte relasjon til miljøinformasjonsloven.

Nemndas flertall viser videre til at skogeier er tillagt hovedansvaret for de tiltak som gjøres i skogen, slik som hogst. Etter skogbruksloven § 4 er skogeier forpliktet til å ha oversikt over miljøverdiene i egen skog, sørge for at tiltak gjennomføres på lovlig måte og for at de som gjør arbeid i skogen opptrer i tråd med lov og forskrift. Det er derfor skogeier som er ansvarlig også der skogeier lar andre utføre arbeid i skogen. Også etter forskrift 7. juni 2006 nr. 593 om berekraftig skogbruk, gitt i medhold av skogbruksloven, er det skogeier som er pålagt ansvaret for å overholde forskriftens miljøkrav, jf forskriften § 3 flg. Slik nemndas flertall ser det, taler det forhold at ansvaret så klart er kanalisert til skogeier, for at plikt til å utlevere miljøinformasjon må rettes til skogeier, jf mil. § 9, jf § 16.

Av forarbeidene til miljøinformasjonsloven går det fram at Levende Skog-standarden vil være retningsgivende ved vurderingen av hva som skal anses som miljøinformasjon i skogbruket, jf spesialmerknadene til § 9 i miljøinformasjonsloven (Ot. prp. nr. 116 2001-2002) på side 156 første spalte:

For skogbruket vil det i forhold til kunnskapsplikten i § 9 være relevant å ta utgangspunkt i de forhold som er beskrevet i Levende Skog-standarden standarder for et bærekraftig norsk skogbruk.

Etter Levende Skog-standarden er pliktene pålagt skogeier:

Levende Skog-standard kan brukes i miljøsertifisering av skogbruk uavhengig av sertifiseringssystem. Kravpunktene er forpliktelser skogeiere må følge ved forvaltning av sin skogeiendom, enten de er direkte sertifisert eller med i en gruppesertifisering. Kravene gjelder på eiendomsnivå så fremt ikke annet er presisert.

Det forhold at også bransjestandarden legger ansvaret for å overholde miljøkravene på skogeier taler for at det er skogeier som er rette adressat for kravet.

Etter en samlet vurdering av ovennevnte momenter har flertallet i nemnda etter en konkret vurdering kommet til at informasjonsplikten hviler på skogeier alene.

Klager har fremholdt at det i praksis kan være flere titalls grunneiere som går sammen i andelslag eller at tømmerkjøpere kjøper tømmer fra en rekke mindre skogeiere for å gjennomføre en samlet hogst. Det forhold at det ville være praktisk enklest rette kravet mot tømmerkjøper eller entreprenør, kan imidlertid ikke være avgjørende. For øvrig viser flertallet til mil. § 18 som gjelder saksbehandlingen ved utlevering av miljøinformasjonen. Det er i spesialmerknadene til bestemmelsen (Ot. prp. nr. 116 2001-2002) på side 172 første spalte skrevet at:

Bestemmelsen gir flere virksomheter anledning til å gå sammen om å gi opplysninger. Dette kan være særlig praktisk for mindre virksomheter eller virksomheter som i stor grad har felles miljøopplysninger, for eksempel flere skogeierlag eller industrivirksomheter med samme type produksjon. Virksomheten må i så fall informere informasjonssøkeren om hvor han kan henvende seg for å få informasjonen.

Glåmdal Tre vil derfor enten på frivillig grunnlag kunne bistå skogeier med utlevering av opplysningene og har for øvrig plikt til å henvise informasjonssøker til rette skogeier slik at informasjonssøker kan henvende seg dit.

Nemndas flertall konkluderer med at Glåmdal Tre i medhold av mil. § 16 jf § 9 ikke plikter å utlevere miljørapportskjemaet. Begjæringen om omgjøring av vedtak 2009/05 har etter dette ført fram og tas til følge.

Mindretallet (Bodahl-Johansen og Nafstad Brynnildsen) har kommet til at Glåmdal Tre har plikt til å gi ut miljørapporten. Mindretallet er enig med flertallet i at det er skogeier som har ansvaret for sin virksomhet og at skogeier også er ansvarlig når andre utfører tiltak på skogeiers eiendom, for eksempel hogst. Ansvaret som påhviler skogeier er klart forankret i skogbruksloven § 4 og forskrift gitt i medhold av denne. Også pliktene etter Levende Skogstandarden er lagt til skogeier.

Slik mindretallet ser det medfører det forhold at skogeier har ansvar for skogen, ikke i seg selv at ikke andre kan ha informasjonsplikt om de samme forholdene – herunder også forhold ved skogeiers virksomhet. Mindretallet er enig med flertallet i at det her må gjøres en konkret vurdering av hvor langt øvrige aktørers informasjonsansvar strekker seg og at det ikke kan trekkes opp klare grenser her. I denne saken mener mindretallet at Glåmdal Tre har en selvstendig utleveringsplikt kunnskaps- og informasjonsplikt etter mil. § 9.

Flertallet og mindretallet er enige om at Glåmdal Tre driver en virksomhet og at Glåmdal Tre i medhold av mil. § 9 jf. mil. § 16 må ha kunnskap og informere om ”forhold ved virksomheten (...)”. Uenigheten knytter seg til hvorvidt miljørapportskjemaet er et forhold ved Glåmdal Tres virksomhet.

Mindretallet har vektlagt at det er Glåmdal Tre som har påtatt seg den fysiske gjennomføringen av inngrepet i skogen, enten selv eller ved innleid entreprenør. Dette betyr at

Glåmdal Tre må ha kunnskap om det inngrepet de gjør i naturen. I Høyesteretts dom av 6. april 2010 (avsnitt 40) heter det at for å ha kunnskap om ”forhold ved virksomheten”,

må virksomheten nødvendigvis også ha kunnskap om hvilke miljøverdier den eventuelt kan komme til å skade.

Glåmdal Tre er en profesjonell aktør som forestår hele prosessen under hogsten og også tar seg av rapporteringen etter oppdrag fra skogeier. I praksis sitter ofte skogeier selv med lite kunnskap om både hogst og miljøkrav etter loven og Levende Skog-standarden.

Profesjonaliteten og nærheten til opplysningene gjør at Glåmdal Tre får en større kunnskaps- og informasjonsplikt enn om bedriften hadde hatt en mer perifer rolle ved skogeiers forvaltning av skogen.

I samme retning trekker det forhold at Glåmdal Tre selv trenger miljørapporten for å kunne dokumentere overfor sertifiseringsinstansen at avvirkingen skjer på forsvarlig måte. Glåmdal Tre trenger også dokumentasjonen i forbindelse med videresalg og dokumentasjonen tjener da som grunnlag for at Glåmdal Tre kan miljømerke tømmeret. Dette er forhold ved Glåmdal Tres virksomhet som gjelder selv om opplysningene i miljørapporten for så vidt gjelder fysiske forhold på tredjemann (skogeier)s eiendom. Glåmdal Tre trenger selv opplysningene, har dem tilgjengelig og er nærmest til å levere dem ut. Konsekvensen av dette blir at når både skogeier og Glåmdal Tre sitter med miljørapporten og har plikt til å gi ut opplysningene, vil publikum i praksis kunne velge mellom dem ved fremsetting av informasjonskravet.

Sak 2006/08 er parallell i den forstand at nemnda kom til at AF Decom selv utførte en aktivitet som innebar kunnskapsplikt. Saken gjaldt derfor forhold ved egen virksomhet. Nemnda skrev at:

Kravet om miljøinformasjon knytter seg til den miljøinformasjon som innklagede selv har utarbeidet. Det er etter loven intet krav om at kravet må rettes mot den som har forårsaket/skapt de forhold som ligger til grunn for et krav om miljøinformasjon. Det forhold at det er oppdragsgiveren/operatørens virksomhet som rent historisk er årsaken til eksistensen av de kjemikalier og giftstoffer som måtte befinne seg i tanken har derfor ingen betydning.

Selv om avgjørelsen gjelder et annet livsområde, håndtering av spesialavfall, har den slik nemnda ser det klare paralleller til vår sak, og løsningen må bli den samme. Vedtaket i sak 2009/03 mot Havass Skog BA gir liten veiledning, slik mindretallet ser det. Saken gjaldt planlagte hogster, ikke foreliggende miljørapporter. Slik mindretallet ser det har Glåmdal Tre en mer aktiv rolle som tømmerkjøper/entreprenør enn Havass Skog BA som er et andelslag.

Også lovens formål taler for at ”forhold ved virksomheten” ikke skal underlegges en streng fortolkning. Hensynet bak loven er å gjøre det enklere for allmennheten både å skaffe seg kunnskap om og å påvirke i miljøspørsmål, jf mil. § 1. I praksis hender det at flere titalls grunneiere går sammen i andelslag eller at tømmerkjøpere kjøper tømmer fra en rekke mindre skogeiere for å gjennomføre en samlet hogst. En tolkning som gikk ut på at hogsten gjaldt forhold utelukkende ved hver enkelt skogeiers virksomhet og ikke ved den virksomheten som i praksis organiserer hogsten og utferdiger miljørapportene, ville kunne gjøre det vanskeligere å skaffe informasjonen og påvirke i miljøspørsmål.

I avgjørelsene som gjaldt Det norske Veritas (2008/08) og Nemko (2008/09) kom nemnda til at revisjonsrapporter knyttet til skogbruk ikke var å anse som forhold ved DNV eller Nemkos virksomhet. De to innklagede var sertifikatgivere og står derfor mye lenger unna selve hogsten enn det Glåmdal Tre gjør. Hogst er ikke DNV eller Nemkos virksomhet. Sakene får derfor ikke direkte betydning for vurderingen i nærværende sak.

Mindretallet konkluderer med at Glåmdal Tre har plikt til å utlevere miljørapporten, jf mil. § 16 jf § 9 slik at begjæringen om omgjøring av vedtak 2009/05 fører fram.

Vedtaket blir i tråd med flertallets konklusjon.

Vedtak:

Vedtaket i sak 2009/05 omgjøres.

Glåmdal Tre har ikke informasjonsplikt om de etterspurte opplysningene.

Vedtaket er endelig og partene har ikke klagerett.

Twist om plikter og rettigheter etter miljøinformasjonsloven kapittel 4 kan bringes inn for domstolene ved søksmål. Partene i søksmålet vil være den som har framsatt det omtvistede kravet og den virksomheten kravet retter seg mot, jf. forskrift 14. desember 2003 nr. 1572 om Klagenemnda for miljøinformasjon § 10.

Oslo, 13.04.10

Ragnhild Noer
Leder

Gunnar Bodahl-Johansen

Andreas Pihlstrøm

Mette Nafstad Brynnildsen

Cecilie R-F Skarning